

မင်းမင်း

မင်း: ပိစဉ်ဆည်

ပန်းနဲ့ဆောက်တဲ့ နန်းတော်ဆိုတာ
လမ်းပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ မရှိနိုင်ဘူး...

လွန်တာမို

(လုံခြုံစေ့ဆော်)

လမ်းပေါ်က နန်းတော်

အခန်း (၁)

“ဟေ့ ... ဒီဘက်ဝိုင်းက ဝက်ပုန်းရည်နော် ...”

“ကြက်ဆီပြန်တစ်ပွဲဟေ့ ...”

“ဟဲ့ ... ထမင်းလိုက်ပွဲမှာ ထားတာ မရသေးဘူးလား”

“ လာပြီ ... လာပြီ ...”

“ဒီလေးယောက်ဝိုင်းက ကြက်တစ်ပွဲ၊ ငါးဖယ်တစ်ပွဲ၊ ငါးကြော်နှပ်နဲ့ ဝက်ကလီစာတစ်ပွဲ ဆိုတော့ အားလုံးလေးထောင်ကျတယ်နော် ...”

ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ နယ်နိမိတ်အစွန် ...

မြို့သစ်တစ်ခုရဲ့ ဈေးရှေ့က ထမင်းဆိုင်ကလေး ...

ဒေါ်ထက်ထိပ်ဖျားဆိုသည့်

အသားမည်းမည်း၊

ခပ်ဝဝဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးတစ်ယောက်သည်

လက်ထဲက

နှီးယပ်တောင်ကြီးကို တဖျပ်ဖျပ်ယမ်းခါလျက် ဆိုင်အတွင်းထောင့်တစ်နေရာက မီးခိုး မှိုင်းတွေစွဲလျက်ရှိသော စားပွဲဟောင်းတစ်လုံးမှာ ထိုင်ကာ တစ်ဆိုင်လုံးကို အော်ဟစ်အမိန့်ပေး ခိုင်းစေနေတာက စူးရှကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။

ခိုင်းတာကလည်း မကြားဝံ့ မနာသာ ခိုင်းနေတာမျိုး။

ဒေါ်ထက်ထိပ်ဖျားအသံက စူးသလို နှုတ်မှ ထွက်လာသည့် စကားသံ

တွေက နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး ယဉ်ကျေးတာတွေ တစ်ခုမှ မပါ။

“ဟဲ့ ... ငပျင်းမ မိပိန် ... နင့်ကို ဟိုဘက်ဝိုင်းက စားပြီးသားပန်းကန်
တွေ သိမ်းခိုင်းထားတာ နင်နားပင်းနေသလား”

“မျိုဖို့ ဆို့ဖို့ ကျတော့ တတ်တယ် ...”

“အလုပ်ကျတော့ ... မလုပ်ချင်ကြဘူး”

“ဟဲ့ ... ဟိုသေနာကောင်၊ လက်ပိုက်ကြည့်ပြီး နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ
... စားပြီးသားဝိုင်းက စားပွဲတွေကိုလိုက်သုတ်လေ”

“ငါ ... ရေသန့်ဘူးနဲ့ ကောက်ပစ်မိတော့မယ် ...”

“ဘယ်လောက်ရိုက်ရိုက် အမှတ်မရှိတဲ့ ဟာတွေ ...”

“ဆန်ကုန်မြေလေးတွေ ...”

“ဟွန်း ...”

“ဟင်း ...”

ကြားရသူအပေါင်း နားလည်း မခံသာ စိတ်လည်း မချမ်းသာ။

ဒါပေမဲ့ ... ဘာတတ်နိုင်ကြမှာ လဲ။

ဒီမြို့သစ်၊ ဒီရပ်ကွက်၊ ဒီဈေးရေမှာ ...

ထက်ထိပ်ဖျားထမင်းဆိုင်ရယ်လို့ နာမည်ကျော်တာ၊ ဒီတစ်ဆိုင်တ
ည်းရှိတဲ့ ဥစ္စာ။ ဒေါ်ထက်ထိပ်ဖျား ဘယ်လောက်ပဲ နှုတ်ကြမ်းကြမ်း၊
အာကြမ်းကြမ်း ထမင်းစားချိန်တန်ပြီဆိုတာနှင့် တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြ
သည့် အထမ်းသမားတွေ၊ အလုပ်သမားတွေ၊ တက္ကစီမောင်းသမားတွေ၊
ခေါင်းရွက် ဗျပ်ထိုး ဈေးသည် တွေကအစ ဆိုင်မှာ စည်ကားနေတော့
တာပါ။

ထမင်းဆိုင်ကရောင်းကောင်း၍ စီးပွားတက်နေသည့်ကြားထဲ။

နေ့တိုးပေးစား၊ လတိုးပေးစား၊ အပေါင်ခံစားနှင့် ... ဘေးပေါက်က
ဝင်လာသည့်ငွေကပဲ ဒေါ်ထက်ထိပ်ဖျားအတွက် သောက်သောက်လဲ။

ပိုက်ဆံတွေဝင်တာများ လာတော့ ဒေါ်ထက်ထိပ်ဖျား မျက်နှာထား
က နှစ်ဆ၊ သုံးဆ ပိုမာလာ သည် ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အညှာအတာမရှိ။ အ
ထောက်အထားမရှိ။ အော်ချင်သလိုအော်၊ ဆဲချင်သလိုဆဲ နေတာက ဒေါ်
ထက်ထိပ်ဖျားရဲ့ ထုံးစံတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည် ။

ငွေမျက်နှာတစ်ခုမှ လွဲလျှင် ဘယ်မျက်နှာကိုမှ ဒေါ်ထက်ထိပ်ဖျား
မကြည့်။

ဒါကိုသိနေပေမယ့် ဒေါ်ထက်ထိပ်ဖျားဆီက အကူအညီတစ်ခုကိုရဖို့
မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနဲ့ လာခဲ့ရတဲ့ ဒေါ်နုနုဝေကတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်
ခဲ့ပါ။ အစစအရာရာ အဆင်မပြေရသည့်ဘဝမှာ ပေါင် စရာ နံစရာကလ
ည်း ကိုယ့်မှာ မရှိတာမို့ အိမ်က မွေးစားသမီး အငယ်မလေးကိုပဲ ဒေါ်ထ
က်ထိပ်ဖျား ထမင်းဆိုင်မှာ ခိုင်းချင်ရာခိုင်းဖို့
လက်ဆွဲခေါ်လာရသည့်အဖြစ်က ရင်မနာရဘဲ နေပါတော့မလား။

ကိုယ့်သမီးအရင်း ခက်မာမာ တက္ကသိုလ်တက်နိုင်ဖို့ မွေးစားသမီး
လေးကို ထမင်းဆိုင်ပို့ရတာကို ပတ်ဝန်းကျင်သိရင်တောင် ဘယ်လော
က် ဝေဖန်ရှုတ်ချနေလိုက်ကြမလဲ။

ဒါကိုသိပေမယ့် ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲခွင့်တွေက ဒေါ်နုနုဝေဆီမှာ ရှိမ
နေခဲ့။

ခက်မာမာကပဲ ဒါကိုမြှောင်အတိအလင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာဖြစ်သည် ။

“သမီးကတော့ရှင်းတယ်အမေ ... သူ့ကို မွေးကင်းစအရွယ်လေးက

တည်းက အမေ မီးရထား သံလမ်းပေါ်က ကောက်ရလို့ မွေးစားခဲ့တာ၊
တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိတယ် ... သမီးတို့ မောင်နှမအရင်း အချာတွေ စားမဲ့
အထဲက သူ့ကိုခွဲကျွေးပြီး ဒီအရွယ်ရောက်အောင် အမေမွေးခဲ့ရတာ၊ အခု
ဘယ်လို လုပ်မလဲ ... သမီးတို့ မှာ အဖေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ အမေစက်
ချုပ်တဲ့ ဝင်ငွေကလည်း အိမ်မိသားစု စားဖို့ တောင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေတာ
ဆိုတော့ သမီးကဘယ်လိုလုပ်ပြီး တက္ကသိုလ်တက်နိုင်တော့မှာ လဲ ...
အကောင်းဆုံးက အမေမွေးစားသမီးကို ဒေါ်ထက်ထိပ်ဖျားထမင်းဆိုင်
ကိုပို့လိုက် ... ပြီးရင် အပေါင်သဘောမျိုးလေးနဲ့ ငွေတစ်သိန်းလောက်
ပေးထားပါ၊ သူ့ကိုလည်း ခိုင်းချင်သလိုခိုင်းပါ၊ အချိန်တန်ရင် ငွေတစ်သိ
န်းပေးပြီး သူ့ကိုပြန်လာခေါ်ပါ့မယ်ဆိုရင် ဒေါ်ထက်ထိပ်ဖျားကလည်း လ
က်ခံမှာ ပဲ ... သမီးတို့ ကို ရက်စက်တယ်ပြောပြော ... အရေးကြီးတာက
သမီးတက္ကသိုလ်တက်ရဖို့ ပဲ ...”

ဒီလိုနဲ့ ပဲ သမီးငယ်မလေးကို လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့ရတဲ့ ဒေါ်နုနုဝေ။

သမီးလေးက တဟင့်ဟင့်နဲ့ ရှိုက်ရင်း အထုပ်ကလေးပိုက်ကာ နောက်မှာ ရပ်လို့ ။ နုညက်သော ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်မှာ ပါးကွက်ကြားလေး
တင်ပြီး နှစ်ခွကျစ်ဆံမြီးလေးကို ဘေးနှစ်ဖက်မှာ ခွဲချလို့ ... သမီးငယ်
လေး လိုက်လာခဲ့ရတာ ... ပြောရရင် ဒီသမီးလေးဟာ သိပ်ကိုချစ်ဖို့
ကောင်းတဲ့ သမီး ငယ်လေးပါ ...
မျက်တောင်ရှည်စင်းစင်းကော့ကော့ကြီးတွေနဲ့ ... မျက်နက်ဝန်းကြီးတွေ
က တောက်ပကြည်စင်ကာ စိုရဲရဲနှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ပိုင်ထားတဲ့ သမီး
ငယ်လေးရဲ့ မျက်နှာထားလေးဟာ သိပ်ကိုစွဲမက်ဖို့ ကောင်းနေတော့တာ
ပါ။

ဆိုင်ရှေ့ကိုရောက်တော့လည်း အထဲကို ရုတ်တရက်မဝင်ရဲသေးပါ။

“ဟဲ့ ... အကောင်၊ ဟိုမှာ နင့်ကို ရေသန့်တစ်ဘူးမှာ နေတယ်လေ ... နင်မကြားဘူးလား၊ နင်တို့ နားတွေ ပင်းကုန်ကြပြီလား”

“အလုပ်သမားတွေ ...”

“ငါ့ဆိုင်ကို နင်တို့ အဖေရဲ့ မယားငယ်ဆိုင်များ အောက်မေ့နေကြ လားဟင် ...”

“လုပ်ကြစမ်း ...”

“လင်ပစ်မတွေ၊ ဘာခိုင်းခိုင်း ငေးငေးငိုင်းငိုင်းနဲ့ ...”

“သွက်သွက်လက်လက်လုပ်တာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

ဆိုင်ထဲက ဆဲသံဆိုသံတွေက ဆီးကြိုခုန်ပေါက်ပြီးတော့ ရောက်လာ ၏။ ဒေါ်နုနုဝေ မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ။

သမီးငယ်လေးကလည်း ... မျက်နှာလေးဖြူဖျော့ကာ ဒေါ်နုနုဝေရဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင် ဖက်တွယ်ထားလျက် ... သူတို့ နှစ်ယောက်နောက်မှာ ဆံပင်တိုလေးနဲ့ ခက်မာမာက မျက်မှော င်လေးကုတ်ကာ ရပ်နေသည်။ ။

“အမေနော် ... အမွေမွေးစားသမီးက တလမ်းလုံး တရုံရုံနဲ့ ငိုလာ တာ ... တော်ကြာ ဒေါ်ထက်ထိပ်ဖျားက မကြိုက်လို့ လက်မခံရင် သမီး တို့ ပဲ ဒုက္ခရောက်မယ် ... အဲဒါ ... အမေပြော ထား”

ခက်မာမာက ထုံးစံအတိုင်း မျက်စောင်းလေးတရွယ်ရွယ်၊

အရွယ်မရောက်ခင် ကလေးဘဝကတည်းက မတည့်လာတဲ့ သမီးအ ရင်းနဲ့ မွေးစားသမီး၊ အဝတ်အစားဆိုလည်း သမီးရင်းခက်မာမာ ဝတ်ပြီးသားအကျအနွမ်း၊ အပြုအစုတ်လေးတွေကိုပဲ မွေးစားသမီးငယ်

လေးက ဝတ်ခဲ့ရတာပါ။

ထိပ်ခေါက်ပါးရိုက်၊ နားရွက်ဆွဲ၊ ထိုင်ထလုပ်ခိုင်းလာတာလည်း ဒီ
နေ့အထိ ... ဒေါ်နုနုဝေက သမီးချင်းအတူတူပဲရယ်လို့ သဘောထားလာ
ခဲ့ပေမယ့် ဒါကို ... ခက်မာမာက ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။

ဒေါ်နုနုဝေ သက်ပြင်းရှိုက်သည် ။

ဒါကို ခက်မာမာက ဖျတ်ခနဲ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ...

“ဟွန်း ... နင့်ကြောင့်ပွဲပျက်သွားရင် သေဖို့ ပြင်ထား၊ ဒီမှာ နင်သိ
ထားဖို့ က ဒီထမင်းဆိုင်မှာ သူတို့ ခိုင်းသမျှအလုပ်တွေကို နင်လုပ်ရမယ်
... မလုပ်နိုင်ပါဘူးဆိုပြီး အိမ်ကိုပြန်ထွက်ပြေးလာဖို့ နင် မကြိုးစားနဲ့ ...
အသေရိုက်ပြီး ပြန်ပို့ပစ်မယ်၊ နင့်မိဘအရင်းတွေကတောင် ရက်ရက်စ
က်စက်နဲ့ နင့်ကို မီးရထားလမ်းပေါ်မှာ အနှီးထုပ်ကလေးနဲ့ ပစ်သွားခဲ့
သေးတာ ငါတို့ က အနေသာကြီး ...”

ပြောပြီးတာနဲ့ ဆံပင်တိုတွေကိုခါလျက် မျက်နှာကိုပြန်လွှဲသည် ။

ဒေါ်နုနုဝေ သမီးငယ်လက်ကိုဆွဲကာ ဒေါ်ထက်ထိပ်ဖျား ရှေ့မှာ သွား
ရပ်တော့ ...

“ဟဲ့ ... ကြည့်စမ်း၊ နင် ... နင် နုဝေမဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒေါ်ထက်ရယ် ...”

ဖြေလိုက်ရတာ မဝံ့မရဲ အသံကလေးနဲ့ ...

“ဟဲ့ ... နုဝေ၊ နင့်နောက်မှာ ခေါင်းငုံ့ရပ်နေတာ ဘယ်သူလဲ”

“သူ ... သူက ကျွန်မရဲ့ မွေးစားသမီးလေးပါ ဒေါ်ထက်၊ သူ့နာမည်က
မောင့်သခင်ပါ ...”

“မောင့်သခင် ... ဟုတ်လား ...”

တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်သံနဲ့ အတူ မျက်မှောင်တွေကပါ ကျုံ့တက်သွားသည်။

“ကဲ ... ပြောပါဦး နုဝေ ... နင်လာတဲ့ ကိစ္စကို ...”

“ဟိုလေ ... ဒေါ်ထက်ဆီက အကူအညီလေးတစ်ခုကို တောင်းချင်လို့ ကျွန်မလာခဲ့တာပါ ..”

“အကူအညီ ဟုတ်လား ... ဘာအကူအညီလဲ ...”

မျက်နှာကို တင်းနေအောင်လည်း ဒေါ်ထက်ထိပ်ဖျားက မဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေကိုတွန့်ပြီး ကြည့်လိုက်တာလည်း အထင်သေးမှုပေါင်းများစွာနဲ့။ စားပွဲပေါ်က နှီးယပ်တောင်ကြီးကို ပြန်ကောက် ကိုင်ကာ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်သည်။

ဒေါ်နုနုဝေ ... ဘာကိုပြန်ဖြေရမှန်းမသိပါ။

ကြောက်ပြီး ... ဒူးတွေတုန်နေတာ ရပ်နေလို့ တောင်မရ။

“ဟဲ့ ... နုဝေ ပြောလေ ...”

ဒေါ်ထက် အော်တော့မှ သတိရကာ ကပျာကယာ မျက်တောင်ပင့်ကြည့်ရသည်။

“ဟို ... ဟိုလေ ... ဒေါ်ထက် ...”

စိတ်ကိုထိန်း အားကိုတင်းကာ ပြောရ၏။

“ဒီ ... ဒီလိုပါ ဒေါ်ထက်ရယ်၊ အခု ... ဟိုအနောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ သမီးအရင်း ခက်မာမာက သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေတာ ဒီနှစ်မှ အောင်သွားလို့ သူ့ကိုတက္ကသိုလ် ပို့ချ

င်တာ အခက်အခဲဖြစ်နေလို့ ပါ ... အဲဒါ ငွေအသုံးလိုနေလို့ ၊ ဒေါ်ထက်ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းလို့ ရအောင် ကျွန်မရဲ့ မွေးစားသမီးအငယ်မလေးကို ဒေါ်ထက်လက်ထဲ ကျွန်မအပ်ပါတယ် ... အဲဒီအတွက် ဒေါ်ထက်ဆီက ငွေတစ်သိန်းလောက် ကျွန်မထုတ်သွားချင်ပါတယ် ... သူ့ကိုလည်း လခမပေးပါနဲ့ ၊ ကျွန်မ အဆင်ပြေတဲ့ နေကျမှ ငွေတစ်သိန်းပေးပြီး ကျွန်မသမီးလေးကို ကျွန်မ ပြန်လာခေါ်ပါ့မယ် ..”

“နဝေရယ် ... ညည်း တော်တော် ရက်စက်တာပဲ ...”

“ရှင် ... ဒေါ်ထက် ...”

“သမီးအရင်း တက္ကသိုလ်တက်ချင်တာနဲ့ ပဲ မွေးစားသမီးကို ငါ့ဆိုင်လာပို့ရတယ်လို့ ၊ ညည်း ... ညည်း တော်တော်လူစိတ်ပျောက်နေပါလားဟင် ... နဝေ၊ ညည်းမွေးစားသမီး အငယ်မလေးကို ငါ့ဆိုင်မှာ သနပ်ခါးအဖွေးသားလေးနဲ့ ဘော်ကျော့နေရလိမ့်မယ်လို့ များ ညည်းထင်ထားလို့လား၊ ပန်းကန်ဆေးရမယ်၊ ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်တဲ့ နေရာမှာ ဝိုင်းလုပ်ရမယ် ... ချိုင့်ဆွဲထမင်းတွေလည်း လိုက်ပို့ရမယ်၊ စားပွဲလည်း ထိုးရမယ် ... အိပ်ရင်လည်း နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းမှာ ပဲ ကြုံသလို ကျသလို ဖြစ်သလို အိပ်ရမယ် ...”

“ရှင် ...”

ဒေါ်ထက်ပြောတာကိုနားထောင်ပြီး ... ဒေါ်နနဝေ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လျက် ...

ခက်မာမာက နောက်ကနေဝင်ပြောသည် ။

“ဟာ ... ရပါတယ်အန်တီ၊ သူကအိမ်မှာ လည်း နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းမှာ အိပ်ရတဲ့ ဥစ္စာ ... ရိုး နေပါပြီ ... ဟင်း ဟင်း ...”

“ဘာလဲဟင် ... တက္ကသိုလ်တက်မှာ ညည်းလား ...”

ဒေါ်ထက်ထိပ်ဖျား နောက်ဆုံးထိ ကျော်ကြည့်ကာမေးသည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ ... သမီးက အမှတ်ကောင်းတော့ အီကိုဝင်တယ်
လေ ... ဘွဲ့ရရင်လည်း ကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာစာရင်းကိုင်ဝင်လုပ်မှာ ...”

သူ့ကျတော့ တခမ်းတနား။

“နဝေနော် ... ငါ့ဆိုင်ကို လာပြီး ရှုတ်ရှုတ်ယှက်ယှက်လုပ်ဖို့ တော့ ...
ညည်း မစဉ်းစားနဲ့၊ ငါကတော့ အလုပ်လုပ်ရင်၊ ရော့ ပတ္တမြား ... ရော့နု
ဂါး၊ ခပ်ရှင်းရှင်းပဲလုပ်တတ်တယ်၊ ဟောဒီမှာ စာချုပ် ...
ညည်းတစ်သိန်းပေးနိုင်တဲ့ နေ့ ညည်းသမီးကိုပြန်လာခေါ်နိုင်တယ်၊ ပလဲ
ပလဲလုပ်ပြီးတော့ ... လက်ချည်းပဲပြန်လာခေါ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ... ထက်
ထိပ်ဖျားဆိုတဲ့ မိန်းမက စကားကို အပိုမပြော ဘူး”

“သိပါတယ် ဒေါ်ထက်ရယ် ... ကျွန်မ ကတိတည်စေရပါ့မယ်”

“ဟင်း ... ညည်းလေးကရော၊ ငါ့ဆိုင်မှာ လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“အဟင့် ... သခင်လုပ်ပါ့မယ်အန်တီ ...”

သခင် မရှိက်ဘဲလည်း မနေနိုင်။

“ဟော ... တွေ့လား ... နဝေ၊ ညည်းသမီးက အခုကတည်းက ငိုယို
နေတာ ... ငါကဖြင့် ဘာမှ တောင် မခိုင်းရသေးဘူး၊ မဖြစ်ဘူး ထင်တ
ယ်နော် ...”

“ဟာ ... ဖြစ်ပါတယ်အန်တီထက် ...”

ခက်မာမာ ရှေ့တက် လာပြီး ဝင်ပြောသည်။ ။

“သူငိုတာကို အန်တီထက် ... ဂရုစိုက်မနေနဲ့၊ ခိုင်းစရာရှိတာ အန်တီ

ထက်ခိုင်း ... ပန်းကန် ဆေး၊ ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ သူ့အကုန်တတ်
တယ် ... မလုပ်ရင်ရိုက် ... ကိစ္စမရှိဘူး ...”

သခင်ကို ညှာတာနားလည်ပေးဖို့ မကြီးခက်မာမာ စဉ်းစားထားပုံမရ

။

“အမလေး ... ဆိုင်ကိုရောက် လာပြီး မလုပ်ဘဲနေကြည့်ပါလား၊
အရိုးတခြား အရည်တခြား တောင်ဖြစ်သွားဦးမယ် ... ဟွန်း”

နှုတ်ကကြမ်းသလို၊ စိတ်ကမြန်သည် ။

“ဟဲ့ ... ပုတက်မ လာစမ်း ... သူ့ကို အခုလောလောဆယ် ပန်းကန်
ဆေးတဲ့ နေရာကို ပို့ထား လိုက် ... အေး ... ပန်းကန်တွေတော့ မကွဲစေ
နဲ့ နော်၊ ပန်းကန်တစ်ချပ်ကွဲလို့ ကတော့ ပါးတစ်ချက် ရိုက်ပြီးသားပဲ ...”

ခပ်နွမ်းနွမ်းအင်္ကျီလေးကို ဝတ်ထားသည့် သခင်နှင့်ရွယ်တူ ကောင်မ
လေးတစ်ယောက်က သခင်လက်ကလေးကို လာဆွဲခေါ်သည် ။

“အဟင့် ... သခင် ... သွားတော့မယ်နော် မေကြီး”

“သွား ... သွား၊ ပြီးတော့မှ ... သမီးလေးဆီကို မေကြီးလာခဲ့မယ်”

နှုတ်ဆက်ပြီး မျက်နှာလေးကို လှည့်လိုက်စဉ်မှာ သခင်မျက်ရည်စ
က်လေးတစ်စက်က ဖျတ်ခနဲ လွင့်ထွက်သွားသည် ။

“အမလေး နုဝေရယ် ... မွေးစားသမီးကိုတောင် ညည်းက စိတ်မချ
သလိုနဲ့ မျက်စေ့တစ်ဆုံး ကြည့်နေလိုက်တာ ... ငါ့ဆိုင်မှာ လာပြီး အလှ
မ်းသယ်မနေနဲ့ ... ညည်းမျက်နှာနဲ့ ငါတမင်ကူညီလိုက် တာ၊ ဆိုင်မှာ လ
ည်း လူလိုနေလို့ ... ဘာပဲပြောပြော ခိုင်းစရာရှိရင်တော့ ငါက ပက်ပက်
စက်စက်ခိုင်း မှာ နော် ...”

“ခိုင်း ... ခိုင်းပါ ဒေါ်ထက်ရယ် ...”

စိတ်ကောင်းရှိသည့် နုဝေမျက်ရည်မဝဲဘဲ နေနိုင်ပါတော့မလား။

“ရော့ ... ဒီမှာ ၊ ညည်းလိုတဲ့ ငွေတစ်သိန်း ... ကျေနပ်သဘောတူကြောင်း ဟောဒီစာချုပ်မှာ ညည်းလက်မှတ်ထိုး ... ငွေယူပြီးတော့မှ ညည်းပြဿနာရှာဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ... ထက်ထိပ်ဖျားက ငွေနဲ့ ပဲရှင်းမှာ ...”

ငွေတွေမြင်တော့ ... မျက်နှာလေးဝင်းလက်သွားတာ ခက်မာမာ။

“နေပါဦး နုဝေ ... ညည်းကရော အခုဘာလုပ်နေလဲ၊ ကလေးတစ်ပြုံ တစ်မကြားထဲမှာ တကုပ်ကုပ်နဲ့ စက်ချုပ်နေတုန်းပဲလား”

“ချုပ်ရတာပေါ့ ဒေါ်ထက်ရယ် ... အခုလည်း ငွေကလေးပိုလျှံလာ တော့မှ ကျွန်မသမီးလေး ကို ကျွန်မပြန်လာခေါ်နိုင်တော့မှာ ၊ ကျွန်မသမီးလေးက မွေးစားသမီးလေးပေမယ့် တစ်အိမ်လုံး အပေါ်မှာ အနှံ့အတာ ခံရှာခဲ့တဲ့ သမီးလေး၊ လမ်းဘေးကကောက်ပြီး မွေးစားခဲ့တယ်လို့ မထင် ရလောက်အောင် အသားအရေလေးက ဝင်းနှစ်ပြီး သိပ်ကိုချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ သမီးငယ်လေး ... သူ့ကို ခဏလောက်ဝင်တွေ့ပြီး ... မှာ စ ရာရှိတာလေးတွေ မှာ ပါရစေနော် ဒေါ်ထက် ...”

“ညည်းအရစ်တွေရှည်ပြီး ငါ့ဆိုင်ထဲမှာ တင့်တို တရီရီတွေ လုပ်မနေနဲ့ နော် ...”

ဒေါ်ထက်ထိပ်ဖျား လှမ်းအော်နေတာက မျက်နှာကိုမဲ့ကာရွဲ့ကာ။ နုဝေ ခွင့်တောင်းပြီး ဆိုင် နောက်ဖေးခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ နောက်ဖေးက ရေတိုင်ကီဟောင်းလေးဘေးမှာ ပုဆစ်တုပ် လေးထိုင်ပြီး မျက်ရည်ဝဲဝဲလေးနဲ့ ပန်းကန်တွေ ဆေးနေရှာတဲ့ သမီးငယ်လေး။

“သခင် ... သမီးလေး ...”

“အဟင့် ...”

မေကြီးကိုမြင်တော့ သခင်ပိုရှိက်သည်။ ။

နုဝေကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်မဝဲဘဲမနေနိုင်။

“သမီး ... သမီးလေးကို ငွေယူပြီး ဒီဆိုင်မှာ ထားခဲ့ရလို့ မေကြီးတို့ ကို သမီးလေးက မမုန်းနဲ့ နော် ... သမီးမကြီး ခက်မာတက္ကသိုလ်တက်ပြီး ဘွဲ့ရသွားရင် ကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာမကြီးဖြစ်သွားမှာ လေ ... သူမန်နေဂျာမကြီးဖြစ်သွားရင် သမီးလေးကပါ ကုမ္ပဏီစာရေးမလေးဖြစ်သွားမှာ ... အဲဒီ အခါကျမှ ကုမ္ပဏီယူနီဖောင်းလှလှလေးဝတ်ပြီး သမီးလေးကပါ ကိုယ့်မကြီးနဲ့ အတူတူ အလုပ်ဆင်း ... ကဲ ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ ကောင်းလိုက်မလဲဆိုတာ အခုကတည်းက သမီးလေးတွေကြည့်စမ်း ...”

“အဟင့် ... သမီးက ကုမ္ပဏီစာရေးမလေး တကယ်လုပ်ရမှာ လား မေကြီးရဲ့ ...”

“အို ... လုပ်ရမှာ ... လုပ်ရမှာ ... အဲဒီကျရင် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း ဝတ်စုံ လှလှလေးနဲ့ သမီးလေး ဘယ်လောက် ကျက်သရေရှိပြီး လှနေလိုက်မလဲ ...”

“အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့် ...”

“အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့် ...”

မေကြီးစကားကို နားထောင်ပြီး သခင်ပိုပြီးတော့ ဝမ်းနည်းလာရသည်။ ။

ပြောရမယ်ဆိုရင် သခင် ... မေကြီးနဲ့ မခွဲနိုင်ပါ။

မေကြီး ဒုက္ခရောက်အောင် သားသမီးအရင်းတွေ နှိပ်စက်နေကြတာ သခင်အသိဆုံး။ မေကြီး နေမကောင်းဖြစ်ရင် ဘယ်သူက ပြုစုမှာ လဲ။ မကြီးခက်မာဆိုရင် မှန်ရှေ့မှာ တစ်နေကုန်ရပ်ပြီး အလှပဲ ပြင်နေတာ။

တကုပ်ကုပ်နဲ့ စက်ချုပ်ရတော့လည်း ... မေကြီးတစ်ယောက်တည်း။ ခုတော့ ... မကြီး ခက်မာမာ တက္ကသိုလ်တက်နိုင်ဖို့ ငွေယူပြီး ... သခင်ကို မေကြီး ဒီဆိုင်မှာ ထားခဲ့တော့မည်။

တစ်နေကုန်စက်ချုပ်မှ နှစ်ထောင်လောက်ပဲရတဲ့ မေကြီးက ငွေတစ်သိန်းရအောင်ပြန်ရှာပြီး သခင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြန်လာခေါ်နိုင်တော့မှာလဲ မေကြီးရယ်။

“အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့် ...”

ပုဆစ်တုပ်လေးထိုင်ကာ ပန်းကန်တွေဆေးရင်း ဝမ်းနည်းစွာရှိက်ငိုနေတဲ့ သခင်ဆီက ... ရှိုက်သံလေးကိုလည်း ဒေါ်နုနုဝေ မကြားရင်တော့ပါ။ သခင်က ရှိုက်လည်း ရှိုက်၊ မျက်ရည်လေးတွေ ကိုလည်း လက်မောင်းစ အင်္ကျီလေးနဲ့ မသုတ်လိုက်တာ မြင်လိုက်ရတော့ စိတ်ကောင်းရှိသည့် နုဝေ မျက်ရည်ကျသည် ။

နှစ်ခွကျစ်ဆံမြီးလေးက တလှုပ်လှုပ်တယမ်းယမ်း။

မျက်တောင်ကြီးတွေက ကော့ကော့ရှည်ရှည်။

အမြဲကြည့် လိုက်လေတိုင်း ... ဝင်းနှစ်သော အသားအရေကလေးနှင့် အသက်ကပင် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တော့မည့် သခင်ဆိုသော ကံဆိုးရှာခဲ့သည့် မိန်းကလေး။ သူမလေးကို ဝေလီဝေလင်း ဈေးရောင်းထွက်ချိန်မှ ရထားသံလမ်းပေါ်ကနေ နုဝေကောက်ရခဲ့တာပါ။

ခုတော့ ... အပျိုဖားဖားလေးဖြစ်အောင် မွေးခဲ့ပြီးတော့မှ

ဒေါ်ထက်ထိပ်ဖျားရဲ့ အအော်ခံအငေါက်ခံ အခိုင်းခံဘဝနဲ့ ဒီထမင်း
ဆိုင်မှာ ထားခဲ့ရတော့ မည်။

ဘယ်ဘဝက ကြမ္မာဆိုးတွေလဲ။

ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေမကုန်နိုင်သေးလို့ ဒီလောက်ထိ ပေးဆပ်
နေရတာလဲ။

သခင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးအတွက် တရားမျှတမှုရှိခဲ့ပါရဲ့ လား။

သခင့်ကို လိမ်လိမ်မာမာနေဖို့ ပြောပြီး ငွေထုပ်ကို ပိုက်လျက် နှုတ်
ဆက်ထွက်လာခဲ့ချိန်မှာ တော့ ...

“အမေနော် ... အဲဒီ တစ်သိန်းထဲကနေ သမီးလိုချင်တဲ့ အဝတ်အစား
သစ်တွေ ဝယ်ဦးမှာ နော် ... ပြီးတော့ ... သမီးစီးချင်တဲ့ ကြိုးသိုင်းဒေါက်
မြင့်ကလေးရယ်၊ သမီးလွယ်ချင်တဲ့ ကျောပိုးအိတ် ကလေးရယ် ... အဲဒါ
လည်း ဝယ်မယ် ...”

“အဲဒါ ... အဲဒါ ... သခင့်ကို ညည်း ... ကျေးဇူးတင်ရမှာ လေ အခု ...
ဆိုင်နောက်ဖေးမှာ ပန်းကန်တွေဆေးရင်း ကျန်ခဲ့တဲ့ သခင့်မျက်နှာလေး
က အမေမျက်လုံးထဲကတောင် မထွက်တော့ ဘူး”

“ဟာ ... အဲဒါ ... သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံလေအမေရဲ့ ... သူ့ကို မွေးခဲ့တဲ့ အ
ဖေအရင်း၊ အမေအရင်း တွေကတောင် မညှာမတာနဲ့ လမ်းဘေးမှာ ပစ်
သွားသေးတဲ့ ဟာ၊ အမေ ဘာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့ ...
သနားလည်း မသနားနဲ့ ၊ မွေးစားသမီးကို မွေးစားသမီးလို့ ပဲ အမေသ
ဘောထားလိုက် ... အဲဒါ ရှင်းတယ် ... အမေကြည့်နေ တစ်နေ့ကျရင်
အဲဒီထမင်းဆိုင်က စုတ်ပြတ်နေတဲ့ အလုပ်သမား ကောင်လေးတွေနဲ့

ညားမလား၊ ဆိုက္ကားသမား၊ ကုန်ထမ်း ငါးထမ်း အလုပ်ကြမ်းသမားနဲ့ ပဲ
ညား မလား၊ အဲဒီအဆင့်လောက်နဲ့ ပဲညားပြီး သူ့ဇာတ်လမ်းက အဆုံးသ
တ်သွားလိမ့်မယ် ...”

“ခက်မာရယ် ... အမေ့သမီးငယ်လေးကို ဒီလောက်ထိ နှိမ်နှိမ်ချချ
တော့ ညည်းမပြောပါနဲ့ ”

တလက်လက်ဖိတ်တောက်သော ဒေါ်နုဝေရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သ
မီးငယ်လေးအတွက် မခံစားနိုင်ခြင်းတွေက ရင်နဲ့ အပြည့်။

ခက်မာကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ...
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်လာတော့မယ့် ခက်မာမာက နှုတ်ခမ်းကလေး
မဲ့လို့ ။

ပြောရရင် ...

သခင်ရှိက်သံလေးကိုမှ ခက်မာကြားနိုင်ပါတော့မလား။

ခုတော့ ... ထိုရှိက်သံလေးက ...

အဝေးတစ်နေရာဆီမှာ ပဲ ... တိုးတိတ်စွာ ကျန်နေခဲ့ရပြီ။

★